

Kontrolsüz Güç Güç Değildir

– AliHaydar · 21 Nisan 2016

“Bir elin nesi var, iki elin sesi var.” atasözümüzü bilmeyen insan yoktur. Herkesin bildiği bu atasözümüzün açıklamasına gelince bildiğiniz gibi her insanın gücü, kapasitesi sınırlıdır. Her insan, her işi tek başına halledemez ve yapamaz. Bireysel olarak tek başına halletmeye kalktığında ise mutlaka yapamayacağı, başaramayacağı işler olacaktır. Bu durumda, tek başına bireysel olarak yapamayacağı işleri başarabilmek için başka insanlarla işbirliği ve dayanışma yapması gerekir. Bunu yaparak güçlerini birleştirerek zor işlerin altından böylelikle kalkarlar.

“Birlikten kuvvet doğar.” atasözümüzü de eminim bilmeyen insan yoktur. Bu atasözümüzün açıklamasına da gelince her insanın gücünün, kapasitesinin sınırlı olduğunu belirtmiştik. Yapılması gereken zorlu bir iş için insanlar güçlerini birleştirerek birlik olurlarsa iş daha kolay ve daha kısa zamanda tamamlanır. İnsanlar arasında birlik, beraberlik ve huzur ortamı olur.

Bu iki atasözümüze neden değindim, neden açıklama yaparak giriş yaptım merak edeniniz vardır? 2002 yılında yapılan Türkiye Engelliler Araştırmasına göre ülke nüfusunun yüzde 12.29’u engellilerden oluşuyor. Bunu açıklayan devletin resmi kurumlarından Türkiye İstatistik Kurumu (TUİK) ile Engelli ve Yaşlı Hizmetleri Genel Müdürlüğü’dür.

Bu yüzdeyi rakamlarla açıklayacak olursak 2015 yılsonu itibariyle ülke nüfusumuz 78 milyon 741 bin 53 kişi olarak açıklandığına göre bunun % 12.29’unu ele alırsak 9 milyon 677 bin 33 tane insanın kolundan, bacağından, gözünden, dilinden, kulağından, böbreğinden, kalbinden vb hastalıklar nedeniyle engelli olduğunu söyleyebiliriz.

Bu kadar engellinin yaşadığı ülkemizde birde buna aile bireylerini dâhil edecek olursak ülke nüfusunun yarısını teşkil ettiğini göreceksiniz.

Peki, bu kadar büyük bir camia, büyük bir güç bir araya geldiği takdirde neler yapabilir, neler başarabilir hiç düşündünüz mü? Bunun düşüncesi bile insanı heyecanlandırmaya yetiyor aslında. Ne yazık ki bu kadar büyük bir camia ve büyük bir güç olmamıza rağmen elimizdeki gücün farkında değiliz.

Bu kadar engelli insanın aileleriyle birlikte gerek genel, gerekse de yerel anlamda yaşadıkları ve karşılaştıkları sağlık, eğitim, istihdam, sosyal güvenlik, rehabilitasyon, medikal malzeme, mimari ve fiziki, ulaşım ve daha onlarca, yüzlerce sorunları olduğunu biliyoruz.

Engellilerin yaşamış olduğu bu sorunlara çözüm üretmek ve haklarını savunmak amacıyla yurdun dört bir köşesinde kurulmuş olan değişik engel guruplarına yönelik yüzlerce dernek, vakıf, federasyon ve konfederasyonlar faaliyet yapmaktalar. Başta 4 yaşından itibaren engelli biri olduğumdan ve 21 yıllık dernek başkanlığı yapmam nedeniyle yapılan bu faaliyetlerin lokal anlamda geçici çözümler ürettiğini, kalıcı çözümlerin ise hep halı altlarına süpürüldüğünü açıkça ifade edebilirim.

Birlik olma, beraberlik sağlama konuları olduğunda derneklerin ve engelli kişilerin geneli de hak vererek varım derler. Ancak hak vererek varım dedikleri genelde sözde kalır ve bir türlü hayata geçirilemeyerek uygulamaya dökülemez.

Bunun dışında birde hiç emek vermeyen, hiç katkı sunmayan ve fikir dahi üretmeyen dernekler veya

kişiler ise mücadele eden ve çözüm üretmeye çalışanları eleştiri yağmuruna tutarlar. Son yıllarda internetin yaygınlaşmasıyla bir de ne hikmetse bilgisayar başında oturduğumuz yerden sosyal paylaşım sitelerinde yazıp, çizerek ahkâm kesmeye merak saldık. Sanal ortamda konuşanları, tartışanları, esip gürlenenleri görmelisiniz. Tüm sorunlar çözüme kavuştu ve her şey güllük gülistanlık oldu sanarak şaşar kalırsınız. Yaşadığımız sorunların çözüme kavuşması noktasında gücümüzü birleştirerek birlik olmaktansa oturduğumuz yerden mangalda kül bırakmamayı daha çok seviyoruz... Böyle olduğunu biliyordum ancak bir kez daha son yaşadığımız 2022 yasasında yaşadığımız sonunun çözüme kavuşmasıyla ilgili yürütülen çalışmalarda gördüm.

Bir yıl önce bazı şehirlerde 2022 yasası hakkında “Uyumuyoruz Uyarıyoruz” sloganıyla oturma eylemi yapılırken katılanlara bakınca çok zayıf olduğumuz ve yetersiz katıldığımız belli oluyordu. Bir gün öncesinde dernekler ile engellilerin büyük çoğunluğu atıp tutarken nedense eylem günü herkes yer yarıldı yerin dibine saklandı... Biz dahi Malatya'da tekerlekli sandalyeli 3 kişi (ben, Yücel Doğanşahin ve İbrahim Korkmaz) 24 saat hiç uyumadan oturduk... Ki oturduğumuzda artık ne derneğimiz ne de dernek başkanlığı statüm vardı. Ne diyelim bu gidişle yakında mangalda bulamayacağız, külde bulamayacağız o gün geldiğinde ise iş işten geçmiş olacaktır...

Sözün özü olarak, bizler elimizde bulunan gücün büyüklüğünün farkında değiliz... Bu gidişle de olamayacağımız ortada. Çünkü çoğu dernek veya dernekler ile kişi veya kişiler ya siyasi, ya da ekonomik olarak şahsi menfaatlerini ön planda tuttuğu sürece birlik ve beraberlik sağlanamadığı sürece bir arpa boyu yol alamayız... Ne konfederasyonlar, ne federasyonlar, ne de dernekler ben duygusundan sıyrılıp biz demedikçe bu sorunlar dün olduğu gibi bugün, bugün olduğu gibi yarında olmaya ve yaşanmaya devam edecektir.

Yazımın başında değindiğim atasözleri gibi “Bir elin nesi var, iki elin sesi var.” ve “Birlikten kuvvet doğar.” sözlerini yerine getirmeyerek ne konfederasyonlar, ne federasyonlar, ne de dernekler çatısı altında engelliler olarak birlik ve beraberliğimizi sağlamadıkça her dernek, her federasyon ve konfederasyon kendi başına çözüm aramaya kalkarsa sağlıklı sonuç alınamayacaktır. Biran önce bu dağınıklığa, vurdumduymazlığa, ben duygusuna, adam sende’ciliğe dur diyerek elimizdeki gücün farkına varıp, birlik beraberliğimizi sağlayarak o gücü kontrol etmeye başlamalıyız...

Unutmayın ki, “Kontrolsüz güç, güç değildir.”